

Τελευταία παράσταση για την *Dancecyprus*

Σειρήνες στη Μεσόγειο

► Χορευτικές ανατροπές του κομφορμισμού και νοσταλγία της παράδοσης

ΓΡΑΦΕΙ

ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΒΕΡΥΚΙΟΥ

Τελευταία παράσταση σήμερα των έργων "Σειρήνες" και "Ένα Ζευγάρι Φτερά Παρακαλώ" από την ομάδα *Dancecyprus* στο Παττίχειο Δημοτικό Θέατρο, Λεμεσού. Οι χορογραφίες των δυο έργων ερμηνεύονται διαδοχικά κατά τη διάρκεια των περίπου δυο ωρών της συνολικής παράστασης. Το "Ένα Ζευγάρι Φτερά Παρακαλώ" σε χορογραφία Καρολίνας Κωνσταντίνου αποτελεί το πρώτο και συντομότερο μέρος της παράστασης. Στο χρόνο των δεκαπέντε λεπτών της διάρκειάς του, χωρούν δυο μουσικές τάσεις της ελληνικής μεταπολίτευσης, η ελεγεία του πολιτικού τέλους της Ελένης Καραϊνδρου και η πεζή μουσική κατάφαση του Σταμάτη Σπανουδάκη. Στον άξονα αυτών κινείται η ανάπτυξη της βασικής ιδέας του έργου, η οποία καταπιάνεται με τις συμβάσεις που συναντιού-

νται σε μια παραδοσιακή κοινωνία. Στη χορογραφία της Κ. Κωνσταντίνου στήνονται απόπειρες ανατροπής των "πρέπει" ενός αδιευκρίνιστου κομφορμισμού, οι οποίες καταλήγουν στην εντύπωση της πτήσης. Οι έξι χορευτές, δανειζόμενοι στοιχεία τόσο από το κλασικό μπαλέτο όσο και από το σύγχρονο χορό, αποδίδουν με ακρίβεια και συγχρονισμό τις κινήσεις τους, πράγμα που αποδεικνύει τον κόπο που καταβλήθηκε στις πρόβες. Αυτό, μαζί με την καλή τεχνική τους, δικαιώνει τελικά την παράσταση παρά τις όποιες ελλείψεις της χορογραφίας σε πρωτοτυπία πάνω στην ιδέα μιας ρομαντικής απελευθέρωσης.

Οι «Σειρήνες»

Η χορογραφία του καλλιτεχνικού διευθυντή του *Dancecyprus*, Antrea Colandrea στις "Σειρήνες" εκκινεί από το ίδιο περιβάλλον μιας παραδοσιακής κοινωνίας, συγκεντρώνεται όμως, μόνο στην αγάπη του για τη γυναίκα της Μεσογείου. Όπως αναφέρει ο ίδιος, η

ΠΟΛΙΤΗΣ

Πεμπτη, 21 Δεκεμβριος 2006, p. 55

Στιγμιότυπα από τις πρόβες της ομάδας.

χορογραφία του θέλει να αγγίξει το απέραντο πεδίο των συναισθημάτων, τα οποία ανέκαθεν εμπνέουν οι μεσογειακές γυναίκες. Με δώδεκα χορευτές και με τη συνδρομή της βιολίστριας Ayse Karaoglan, του ακορντεονίστα Nenad Bogdanovic και της σοπράνο Μαργαρίτας Μακρίδου, ο Α. Colandrea επιδιώκει να φέρει εις πέρας μια μεγαλεπίβολη παράσταση. Ο αριθμός των συντελεστών της το αποδεικνύει. Εκτός των επί σκηνής ερμηνευτών, ο Alexander Jotonic σκηνοθέτησε τους φωτισμούς και ο Άντης Παρτζίλης κατασκεύασε τα σκηνικά και τα κοστούμια, ενώ ο Silvio Brambilla επιμελήθηκε τη μουσική διαλέγοντας μουσικά κομμάτια νεοελλήνων, Ιταλών και Κύπριων δημιουργών. Όλοι αυτοί οι συντελεστές αφέθηκαν όμως να εργαστούν χωρίς συντονισμό. Για παράδειγμα, οι κυανέρινοι φωτισμοί δεν ανέδειξαν την εκτέλεση των χορευτικών ούτε δημιούργησαν ατμόσφαιρα. Επιπλέον, το έργο αποδείχθηκε μεγάλο σε διάρκεια για το περιεχόμενό του. Η επανάληψη των ίδιων κινήσεων σε

διαφορετικά χορευτικά κατέληγε στον πλατειασμό, παρά στη διαπραγμάτευση. Το αίσθημα αυτό επιτεινόταν κατά την παρουσίαση των θεατρικών στοιχείων της παράστασης, τα οποία εκτελέστηκαν χωρίς επεξεργασία, αναπαράγοντας στερεότυπα μιας έθνικ πρόσληψης των ανθρώπων της Μεσογείου. Τα κοστούμια υπηρέτησαν αυτή την ιδέα, χωρίς να προσθέσουν κάποιο σχόλιο στο θεατρικό γκαγκ ενός άντρα που ακολουθεί μια ερωτική γυναίκα με φόντο τη θάλασσα. Ακόμα, ο Α. Colandrea άφησε τη μουσική και τα χορευτικά να λειτουργήσουν σε πολλά σημεία ανεξάρτητα, χωρίς να δικαιολογήσει έτσι, την παρουσία των μουσικών στη σκηνή. Η διάθεση των χορευτών και η ενέργεια που μετέδωσαν στους θεατές έμειναν έτσι χωρίς κοινό στόχο. Η ενθουσιώδης υποδοχή, της οποίας έτυχε πάντως η παράσταση στη Λευκωσία, δείχνει τη δίψα του κοινού για χορευτικές παραστάσεις, σε μια χώρα χωρίς παράδοση στον κλασικό και νεοκλασικό χορό.

ΠΟΛΙΤΗΣ

Πεμπτη, 21 Δεκεμβριος 2006, p. 55

